

پرولتاریا و انقلاب

مقاله‌ی «پرولتاریا و انقلاب» توسط لئون تروتسکی در سال ۱۹۰۴ در ست یک سال بعد از آغاز جنگ روسیه و ژاپن و چندین ماه قبل از انقلاب ۱۹۰۵ نوشته شده است. لئون تروتسکی این مقاله‌ی را در بیش از یک قرن پیش نوشت شده، اما کماکان مقاله‌ای است زنده در پیوند با وقایع امروزی در ایران.

"... آتمسفر خیابان‌های ما دیگر آتمسفر آرامش آمیخته به یأس نیست. بلکه آتمسفر نارضایتی مترامی که در جستجوی راهی برای تبدیل شدن به عمل انقلابی می‌باشد. امروز هر عمل پیشگامان کارگری ما نه تنها ذخائر انقلابی عظیمی به هم راه خواهد داشت بلکه هزاران و حتی صدها هزار نفر را به انقلاب جلب خواهد کرد. این بسیج، برخلاف بسیج‌های دولت، هم بسته‌گی و هم کاری فعال اکثریت عظیم مردم را به هم راه خواهد داشت در چنین شرایطی است که پرولتاریا وارد خیابان‌ها خواهد شد، در آتمسفر هم بسته‌گی وسیع توده‌ها، در مقابل حکومتی که مورد نفرت همه‌گانی است، حکومتی که تمام برنامه‌هایش، چه بزرگ و چه کوچک، با شکست رو به رو شده، حکومتی که در خشکی و دریا شکست خورده، تحقیر شده، مأیوس شده، حکومتی که امیدی به روزهای آتی ندارد مذبحخانه دست و پا می‌زند، چاپلوسی می‌کند، تحریک می‌کند، عقب نشینی می‌کند، دروغ می‌گوید و افشاء می‌شود، بی‌ملاحظه و وحشت زده است. پرولتاریا در مقابل ارتشی وارد مبارزه می‌شود که جریان جنگ روحیه‌اش را متلاشی کرده، انرژی، شهادت، شور و قهرمانی‌اش با سد غیرقابل عبور هر ج و مرج تشکیلات دولتی و ارتشی تصادم کرده، ارتشی که ایمانش به امنیت خدشه‌ناپذیر رژیم است که به آن خدمت می‌کند از دست رفته، ارتشی که شدیداً ناراضی و پر از شکوه است. ارتشی که در طی سال گذشته بیش از یک بار خود را از چنگال انطباق‌رها کرده و با اشتیاق به غرش صداهای انقلاب گوش می‌دهد. آری در چنین آتمسفری است که پرولتاریا به خیابان می‌آید. به نظر می‌رسد در تاریخ شرایطی بهتر از این برای حمله‌ی نهایی وجود نداشته است. تاریخ آن چه را که به طور خودانگیزه فراهم شدنی است فراهم کرده است. بقیه برعهده‌ی نیروهای آگاه انقلابی است. انبوه عظیمی انرژی انقلابی انباشته شده است. این انرژی نه باید بیهوده به هدر رود. نه باید بدون انسجام و بی برنامه در تصادم‌ها و مبارزات پراکنده به هدر رود. باید برای تمرکز دادن نارضایتی، عصبانیت، اعتراض، خشم و نفرت توده‌ها آن چه را که در قدرت داریم انجام دهیم. باید برای متحد کردن، مستحکم کردن و دادن یک زبان و هدف واحد به توده‌ها مردم تمام کوشش خود را به کنیم. باید به آن‌ها به فهمانیم که منفرد و تنها نیستند، که توده‌های بی‌شماری در یک زمان و با یک شعار و هدف، در همه جا در حال سربرآوردند. اگر این فهمیده شود نیمی از انقلاب انجام شده است. می‌باید تمام نیروهای انقلابی را به عمل متحد و واحد فرا به خوانیم. چگونه می‌توانیم این کار را به کنیم. ابتدا باید به خاطر به سپاریم که صحنه‌ی اصلی رویدادهای انقلابی به ناچار شهرها خواهد بود. کسی این را انکار نخواهد کرد. به علاوه واضح است که تظاهرات خیابانی فقط در صورتی می‌توانند تبدیل به انقلاب توده‌ای شوند که تجلی قدرت توده‌ها باشند. یعنی وقتی که قبل از هر چیز کارگران کارخانه‌ها و کارگاه‌ها را در بر به گیرند. پس به طور کلی برنامه‌ی عمل ما چنین است. از کارگران به خواهیم ماشین‌ها و محل کارخانه‌ها را ترک کنند، به خیابان‌ها به روند، به کارخانه‌ی مجاور به روند و خواهان متوقف شدن کار در آن جا شوند، سایر توده‌ها را به خیابان‌ها به کشانند. و بدین ترتیب با تعداد روزافزونشان از کارخانه‌ای به کارخانه‌ی دیگر و از کارگاهی به کارگاه دیگر به روند. پلیس و سنگرگاه‌هایش را جاروب کنند، توده‌هایی را که به خیابان‌های شلوغ شده می‌آیند به خود جلب کنند. عمارت مناسب برای تشکیل اجتماعات را تصاحب کنند، و دفاع از آن‌ها را سازمان دهند. به طور مداوم جلسات انقلابی تشکیل دهند. در جنبش توده‌ها نظم و ترتیب برقرار کنند. روحیه‌ی آن‌ها را تقویت کنند، اهداف و مفهوم رویدادها را برایشان توضیح دهند. و بالاخره تمام شهر را تبدیل به یک اردوگاه واحد انقلابی سازند. زمان اعتصاب را ساده‌تر از زمان تظاهرات مردم، می‌توان معین کرد. درست همان طور که به حرکت درآوردن توده‌های حاضر به مبارزه از سازمان دادن توده‌های جدید ساده‌تر است. ولی یک اعتصاب سیاسی، یعنی یک اعتصاب عمومی سیاسی در سراسر روسیه و نه یک اعتصاب محلی...."

ل. تروتسکی

منبع: نشریه‌ی میلیتانت شماره ۴

بازنویس: یاشار آذری

آدرس ای‌انترنتی کتاب خانه: <http://www.iwsn.org/nashr.htm>

آدرس پستی: BM IWSN, London WC1N 3XX, UK

ایمیل: yasharazarri@yahoo.com

مسئول نشر کارگری سوسیالیستی: یاشار آذری

تاریخ بازنویسی: ۱۳۸۶